

berkulosen værst hjemsøgte Egne blev holdt Foredrag, som vare i hygiejnisk Henseende oplysende, og af hvilke Folk kunde lære, hvilke Forsigtighedsforanstaltninger det var naturligt at træffe, naar denne Sygdom enten truede en Person derved, at han havde faaet et lettere Anfald deraf, eller derved, at den optraadte i hans nærmeste Omgivelser. Maaske vil det ogsaa have nogen Interesse, at jeg her gør Tingets Medlemmer bekendt med en Skrivelse fra Professor Bang, som redegør for, hvilke Patienter der har været optagne paa Silkeborg Sanatorium, og hvorledes de fordele sig i de forskellige Henseender. Det er en Bæretning, Finansudvalget er kommet i Besiddelse af ved Hjælp af det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard), der har Sæde i Nationalforeningens Bestyrelse. Det viser sig, at Silkeborg Sanatorium til den 7. December 1903 har optaget 123 Patienter, der med Hensyn til Livsstilling fordele sig saaledes: 16 Arbejdsmænd, 21 Tjenestekarle, 34 Haandværkere, 6 mindre næringsdrivende, 9 Bestillingsmænd, 4 Husmænd, 6 Gaardmænd, 4 Gartnere o. lign., 3 Fiskere, 11 Handelsbetjente eller i lignende Stilling, 4 Skolelærere, 1 Journalist, 1 Student, 1 Missionær, 1, der var uden Erhverv, og 1 Barn. Betalingen for samtlige disse Patienter er holdes paa den Maade, at 86 Patienter ere i Stand til selv at betale for deres Ophold, 19 betale deres Ophold gennem Sygekasser, for 14 betales der af de Kommuner, de ere hjemmehørende i, for 1 fra et Legat, for 2 fra Livsforsikringsselskaber, og 1 er hjulpen til at være paa Sanatoriet gennem privat Indsamling. Jeg kunde ogsaa oplyse om, hvorledes Patienterne fordele sig paa de forskellige Amter, men jeg vil ikke trætte med yderligere Redegørelse for dette.

Under Nr. 162 kommer et Forslag, som er tilstrækkeligt begrundet i Skrivelsen, og det samme er Tilfældet med Forslagene under Nr. 163, 164 og 165. Forslaget under Nr. 166 giver mig heller ikke Anledning til nogle Bemærkninger, og det samme er Tilfældet med Nr. 167.

Jeg kommer da til det Samraad, som slutter den højtærede Justitsministers Afdeling af § 26. Det er et Samraad, ved hvilket der er forhandlet om Autorisation af Nummerbytningskommissionærer. Anledningen til dette Samraad er det, der er hændet oppe i Aalborg, hvor en Nummerbytningskommissionær har begaaet Bedrageri og derefter er løbet af Landet. Han er ganske vist bleven fanget og bragt

hjem, men om det bliver til nogen Fordel for de Folk, der ere bedragne af ham, ved jeg ikke noget om. Men det er jo uheldigt, at sligt kan ske, fordi disse Kommissionærer til en vis Grad over for Befolkningen indtage en Stilling, som kan give Anledning til at opfatte dem som Embedsmænd. Det er nu, mener man i Finansudvalget, uheldigt, at disse Nummerbytningskommissionærer arbejde ved Hjælp af Fuldmagter og tage Salær gennem en Mellempriis. Det vil sige, at naar der er to Mennesker, som ville bytte Nummer og hver for sig henvende sig til en Nummerbytningskommissionær, saa fører han ikke disse to Mennesker sammen og lader dem bytte, saaledes at han faar et lille Salær for at bytte deres Numre og ordne Forretningen for dem, men han tager en Fuldmagt af den ene til, at han maa sælge hans Nummer, og en Fuldmagt af den anden til at købe et Nummer paa hans Vegne, og saa sælger han den enes Nummer til den anden, men han udbetaler ikke den fulde Købesum til den, der har solgt, men forbeholder sig selv en Mellempriis. Saaledes er vistnok Forholdet, efter hvad der fra forskellig Side er oplyst i Finansudvalget. Det er naturligvis en uheldig Maade, paa hvilken der ad denne Vej drives Handel med Lodder. Forholdet burde være det, at de Folk, der skulle bytte Numre, træffe hinanden og aftale Prisen indbyrdes, og at saa Nummerbytningskommissionæren fik et Salær for sin Uøjlighed. Jeg tvivler ikke om, at den højtærede Justitsminister vil træffe Foranstaltninger til, at den ny Nummerbytningskommissionær, der skal ansættes eller bliver ansat oppe i Aalborg, kommer til at stille Sikkerhed, saaledes at Bedrageri af den Natur, som senest er begaaet, ikke kan komme til at gentage sig.

K. M. Klausen: Der er tre Spørgsmaal paa dette Budget, som jeg kunde ønske at omtale med nogle faa Bemærkninger. Det første er Statens Sindssygeanstalter. Vi have her i Danmark 4 Statsanstalter, nemlig Vordingborg, Middelfart, Aarhus og Viborg. Men der har i mange Aar lydt meget stærke Klager over, at disse 4 Statsanstalter ere for smaa, og at de ikke ere i Stand til at rumme alle de Patienter, der kunde have Trang til at komme der ind, og hvis paarørende ønske at faa dem optagne paa disse Anstalter. De Bidrag, Staten giver til sit Sindssygevæsen, kunne jo ikke kaldes overordentligt store i Forhold til denne meget vigtige